

## Ζέτα Μαυροπούλου, «Ο νόστος του Οδυσσέα»

*«Ω απέραντη νοσταλγία για κάτι που ποτέ δε ζήσαμε, κι όμως αυτό υπήρξε όλη η ζωή μας...»*

### Τάσος Λειβαδίτης, Η μεγάλη νοσταλγία

Αισθάνεσαι μοναξιά, θλίψη και μελαγχολία. Ανεβαίνεις αργά, διστακτικά, σχεδόν πεισιθάνατα σε ένα πλοίο. Το ταξίδι ξεκινά και η μόνη σου αποσκευή είναι ο παλιός σου εαυτός. Έτσι αρχίζει ο νόστος σου και θα είναι σίγουρα επίπονος. Αυτό είναι λοιπόν η νοσταλγία. Μια ονειροπόληση, μια ανάμνηση του, όχι πάντα καλύτερου, αλλά αναμφίβολα εξιδανικευμένου παρελθόντος.

Η νοσταλγία πυροδοτείται από μια σειρά συναισθημάτων, όπως είναι η λύπη, η απογοήτευση, η απαισιοδοξία και ο φόβος, δίνοντας έναυσμα σε ακόμη περισσότερα. Λανθασμένα πολλοί υποστηρίζουν πως αυτό το γλυκόπικρο συναίσθημα εμφανίζεται αποκλειστικά σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας. Η πραγματικότητα είναι όμως, πως η νοσταλγία βρίσκεται στον μέγιστο βαθμό τα πρώτα χρόνια της ενήλικης ζωής. Η απώλεια μιας ηλικίας που έχει χαθεί αμετάκλητα, η απώλεια της αθωότητας και της ξεγνοιασιάς που συνοδεύουν τα παιδικά χρόνια οδηγούν στην ονειροπόληση όλων αυτών των άθικτων στιγμών.

Μήπως, όμως, η νοσταλγία είναι αμείλικτη τροχοπέδη της εξέλιξης; Μήπως παραμένουμε προσκολλημένοι στο παρελθόν αγνοώντας το παρόν και αδιαφορώντας για το μέλλον; Μήπως αυτή η φυγή στο παρελθόν είναι η αποφυγή του μέλλοντος; Τα ερωτήματα

είναι πολλά, αλλά η απάντηση είναι μια: Αν και μόνο αν η νοσταλγία χρησιμοποιείται ως όπλο - ή καλύτερα ως ασπίδα - για να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες και τα προβλήματα του παρόντος, τότε αυτό το ταξίδι θα οδηγήσει κάπου και όχι σε ένα αδιέξοδο.

Αναρωτιέμαι, όμως, όλοι εμείς, όταν μεγαλώσουμε, θα υπάρχει κάτι που θα μπορούμε να νοσταλγήσουμε; Ζούμε εξάλλου, όχι σε έναν κόσμο μαγικό, αλλά σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης, με τα απομεινάρια μιας καταστροφικής πανδημίας, με το πόλεμο μόλις λίγες ανάσες μακριά και φυσικά με τις συνέπειες όλων των παραπάνω στις μεταξύ μας σχέσεις. Θα υπάρχει άραγε κάτι που θα μας δελεάζει έστω και λίγο να μπούμε στο πλοίο ή κάθε προσπάθεια μας να νοσταλγήσουμε θα οδηγεί σε ναυάγιο;

Είναι πιθανό να έπονται ακόμη πιο δύσκολα χρόνια, τα οποία θα χαρακτηρίζονται από ένα μείγμα σκοταδιού και ανασφάλειας. Ίσως τότε να ευχόμαστε το μέλλον να βρισκόταν πιο κοντά στο παρελθόν μας. Ως τότε, όμως, αν συνεχίσουμε να νοσταλγούμε, το μέλλον θα συνεχίζει να διαμορφώνεται ερήμην μας και ο στίχος «κι όμως αυτό υπήρξε όλη η ζωή μας» θα αντηχεί ακόμη πιο δυνατά στα αυτιά μας...